

MRF 2021.147

Planklagenævnets afgørelse af 7. maj 2021 (j.nr. 20/13033, 20/02628 og 20/02625)

Ikke medhold i klage over afgørelse om, at nedrivningen af en beboelsesejendom og opførelsen af et nyt etagebyggeri, ikke var lokalplanpligtigt. Anpartsforening kunne ikke anses for part i sagen, da foreningens interesse alene vedrørte indholdet af en eventuel lokalplan og ikke selve afgørelsen om lokalplanpligt.

Aarhus Kommune meddelte i marts 2019 tilladelse til nedrivning af en beboelsesejendom og garage på en ejendom. Ejendommen var omfattet af Kommuneplan 2017 og var placeret i rammeområde 030107BO, som var fastlagt til boligformål i form af etagebebyggelse. Ejendommen var optaget i kommuneplanen som bevaringsværdig med bevaringsværdi 4. Kommunen meddelte i oktober 2019 byggetilladelse til opførelse af et nyt etagebyggeri på ejendommen med 16 lejligheder med tagterrasse og kælder inklusiv opbevaringsrum og 17 p-pladser på 760 m². Etagebyggeriet måtte opføres i op til 5 etager med et etageareal på 1.218 m². Afgørelsen blev påklaget af en række naboer, der bl.a. anførte, at projektet var i strid med kommuneplanen, at både nedrivningen af ejendommen og opførelsen af et nyt etagebyggeri var lokalplanpligtigt, og at en anpartsforening på en naboejendom skulle have været partshørt om det ansøgte projekt. Planklagenævnet (formanden) lagde indledningsvist til grund, at en vurdering af, om et forhold er i strid eller i overensstemmelse med kommuneplanen, jf. planlovens § 12, stk. 1, ikke i sig selv har retsvirkning for borgerne, hvorfor en sådan vurdering ikke kan anses for en afgørelse efter planloven, jf. planlovens § 58. Da kommunen i relation til kommuneplanen alene havde truffet en skønsmæssig afgørelse efter byggelovgivningen, var der ikke tale om en afgørelse efter planloven, hvorfor nævnet ikke havde kompetence til at behandle

klagepunktet. Hvad angik lokalplanpligt, lagde nævnet til grund, at kommunen havde truffet indirekte afgørelse om, at nedrivningen og opførelsen af nyt byggeri ikke var lokalplanpligtigt. Nævnet fandt, at der var tale om et meget lille område, der bestod af en blanding af villaer, mindre etageejendomme, etageboligbebyggelse på 4-6 etager og etagebyggeri i op til 16 etager. Området havde således ikke en i forvejen veldefineret, ensartet karakter, ligesom etagebyggeriet hverken højde- eller volumenmæssigt adskilte sig væsentligt fra mange andre bygninger i området. Nævnet fandt herefter ikke, at nedrivning af den eksisterende bebyggelse og opførelsen af det ansøgte etagebyggeri medførte en sådan ændring af det bestående miljø, at det medførte lokalplanpligt. Hvad angik partshøringspligt, lagde nævnet til grund, at klagernes ønske om, at der skulle gennemføres en lokalplanproces, udsprang af anpartsforeningens interesser i forhold til indholdet af en eventuel lokalplan, i den konkrete sag formentlig i forhold til byggeriets omfang, hvilket ville sige resultatet af lokalplanprocessen. På den baggrund fandt nævnet, at foreningens interesse i den konkrete sag om en afgørelse om lokalplanpligt var så indirekte og usikker, at foreningen allerede af den grund ikke kunne anses for part. Kommunen havde derfor ikke pligt til at partshøre anpartsforeningen i forhold til afgørelsen om, at projektet ikke var lokalplanpligtigt. Planklagenævnet kunne herefter ikke give medhold i klagen.

Kommentar: De såkaldte indirekte afgørelser er hyppigt forekommende på planlovens område, hvilket skyldes, at tilladelser til gennemførelse af bygge- og anlægsarbejder efter byggeloven forudsætter, at arbejderne er i overensstemmelse med planlovens regler. Det ligger imidlertid i den indirekte afgørelses natur, at den ikke træffes og meddeles som en direkte (positiv) afgørelse, hvilket indebærer, at de almindelige forvaltningsretlige sagsbehandlingsregler som partshøring, begrundelse og klagevejledning normalt ikke overholdes. I almindelighed fører dette imidlertid ikke til den indirekte afgørelses ugyldighed, da det i praksis ville forhindre myndighederne i at træffe sådanne indirekte afgørelser. Alligevel prøvede Planklagenævnet i denne sag, om anpartsforeningen skulle have været partshørt, uden at overveje betydningen af afgørelsens karakter, hvilket tillige var tilfældet i **MRF 2021.149 Pkn.** I det hele taget savnes mere sammenhængende og principielle overvejelser hos

MAD 2021.147

lovgiver og domstolene om betydningen af indirekte afgørelser i relation til de forvaltningsretlige sagsbehandlingskrav og om disse afgørelses funktion på miljørettens område. Som led heri bør overvejes hensigtsmæssigheden ved, at den indirekte afgørelse påklages til én klageinstans, mens "hovedafgørelsen" (typisk byggetilladelsen) påklages til en anden klageinstans. En mere enkel løsning vil være, at Planklagenævnet også bliver rekursmyndighed efter byggeloven, og at det præciseres, at Planklagenævnet i klager over afgørelser efter byggeloven kan prøve det planmæssige grundlag for disse afgørelser.

7. maj 2021

Sagsnr.: 20/13033, 20/02628 og
20/02625

Klagenr.: 1003769, 1003952 og
1003945

Initialer

AFGØRELSE

i klagesag om Aarhus Kommunes afgørelse om, at nedrivning af bebyggelse samt opførelse af etagebyggeri på A1 , Aarhus C, ikke er lokalplanpligtig

Aarhus Kommune har den 29. marts 2019 givet tilladelse til nedrivning af bebyggelse på ejendommen A2 , 8000 Aarhus C. Kommunen har desuden den 16. oktober 2019 givet byggetilladelse til opførelse af et nyt etagebyggeri på ejendommen. Kommunen har i den forbindelse truffet indirekte afgørelse om, at nedrivning og opførelse af nyt byggeri ikke er lokalplanpligtig.

En række beboere og naboer i området har klaget over afgørelserne.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om det ansøgte projekt er lokalplanpligtigt, jf. planlovens § 13, stk. 2.
- Om reglerne om partshøring er overholdt, jf. forvaltningslovens § 19.

Planklagenævnet kan ikke behandle de øvrige klagepunkter i sagen.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder.

Planklagenævnet

Toldboden 2

8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00

CVR-nr. 37 79 55 26

www.naevneneshus.dk

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen

Klagerne vedrører en ejendom, som ligger på A2 , 8000 Aarhus C.

Ejendommen er ikke omfattet af en lokalplan eller byplanvedtægt.

Ejendommen er omfattet af Aarhus Kommuneplan 2017 og er placeret i rammeområde 030107BO, som er fastlagt til boligformål i form af etagebebyggelse.

1.2. Klagen og bemærkningerne hertil

I sagen indgår følgende materiale fra en gruppe af beboere i området:¹ Klage af 8. april 2019.

I sagen indgår følgende materiale fra en borger, som ejer en ejerlejlighed øst for etagebyggeriet:² Klage af 27. april 2019.

I sagen indgår følgende materiale fra en borger, som bor øst for etagebyggeriet:³ Klage af 28. april 2019 samt yderligere bemærkninger af 13. december 2019.

Kommunen er kommet med bemærkninger til klagerne den 16. og 23. november 2020 og den 16. december 2020.

Planklagenævnet modtog klagerne fra kommunen den 20. februar 2020 og den 16. november 2020.

Klagerne og bemærkningerne er i deres helhed indgået i sagsbehandlingen. De enkelte klagepunkter er kort gengivet nedenfor under afsnit 2.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

2.1.1. Generelt om nævnets kompetence

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.⁴

Retlige spørgsmål omfatter alle spørgsmål om lovligheden eller gyldigheden af trufne afgørelser, herunder fortolkning eller forståelse af lovbestemmelser samt overholdelse af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger.

¹ Klagenr. 1003769.

² Klagenr. 1003945.

³ Klagenr. 1003952.

⁴ Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020.

2.1.2. Afgørelsen efter planloven

Kommunen har ikke truffet direkte afgørelse om, at det konkrete projekt – hverken nedrivningen og opførelsen af bebyggelsen – er lokalplanpligtig. Planklagenævnet finder dog, at kommunen har truffet indirekte afgørelse herom. Nævnet har lagt vægt på, at kommunen har godkendt projektet uden at udarbejde en lokalplan, og at det fremgår af kommunens bemærkninger til klagerne, at kommunen vurderer, at der ikke foreligger lokalplanpligt. Der er ikke oplysninger om, at kommunen påtænker at træffe en udtrykkelig afgørelse herom på et senere tidspunkt, ligesom godkendelsen af projektet ikke er betinget af, at spørgsmålet om lokalplanpligt afklares efterfølgende.

Det er et retligt spørgsmål, om nedrivning og opførelse af bebyggelse er lokalplanpligtigt.

2.1.3. Hensigtsmæssighed

Det er i klagesagen gjort gældende, at nedrivningen danner uheldig præcedens, og at etagebyggeriet medfører indblik- og skyggegener samt forringer parkeringsforholdene i området.

Dette vedrører ikke retlige forhold efter planloven, men afgørelsens hensigtsmæssighed, og Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle dette spørgsmål.

2.1.4. Forholdet mellem kommuneplanens rammebestemmelser og retningslinjer

Det er i klagesagen gjort gældende, at kommuneplanens rammebestemmelser er i konflikt med kommuneplanens retningslinjer.

En klage skal være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt, jf. § 2, stk. 1, i planklagebekendtgørelsen.⁵ Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes klagefristen dog altid fra bekendtgørelsen, jf. § 2, stk. 2. Hvis klagefristen udløber på en lørdag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Klagefristen er således for længst overskredet, og Planklagenævnet kan derfor ikke behandle dette klagepunkt.

2.1.5. Forholdet til kommuneplanen

Det er i klagesagen gjort gældende, at projektet er i strid med kommuneplanen.

Kommunen skal virke for kommuneplanens gennemførelse, herunder ved

⁵ Bekendtgørelse nr. 130 af 28. januar 2017 om udnyttelse af tilladelser, frist for indgivelse af klage, indsendelse af klage til Planklagenævnet og opsættende virkning af klage for visse afgørelser truffet efter lov om planlægning og visse andre love.

udøvelse af beføjelser i medfør af lovgivningen, jf. planlovens § 12, stk. 1 ("virke for-princippet"). Det gælder dog ikke i forhold til §§ 5 u, 19 og 40.

Det er en forudsætning for at kunne klage til Planklagenævnet, at kommunen har truffet en afgørelse efter planloven, jf. ordlyden af planlovens § 58.

Bestemmelser i en kommuneplan er – i modsætning til bestemmelser i en lokalplan eller byplanvedtægt – ikke umiddelbart bindende over for borgere/bygherrer. Kommuneplanens bestemmelser skal som udgangspunkt alene danne grundlag for lokalplanlægningen, der ikke må være i strid med kommuneplanen, jf. planlovens § 13, stk. 1, nr. 1. En vurdering af, om et forhold er i strid med eller i overensstemmelse med kommuneplanen, jf. planlovens § 12, stk. 1, har derfor ikke i sig selv retsvirkning for borgerne, og nævnet anser på den baggrund ikke en sådan vurdering for en afgørelse efter planloven, jf. planlovens § 58.

Hvis kommunen inddrager kommuneplanen i en skønsmæssig afgørelse efter anden lovgivning, f.eks. byggelovgivningen, og i den forbindelse vurderer, at et forhold er i strid eller i overensstemmelse med kommuneplanen, betragter Planklagenævnet ikke denne vurdering som en afgørelse efter planloven. Vurderingen indgår blot som et moment i den afgørelse, som kommunen har truffet efter den pågældende lovgivning. Afgørelsen – herunder inddragelsen af og vurderingen i forhold til kommuneplanen – må derfor påklages til den relevante klageinstans på det pågældende område.

Hvis vurderingen i forhold til kommuneplanen derimod foretages i forbindelse med en afgørelse efter planloven, f.eks. planlovens § 12, stk. 3, ifølge hvilken kommunen i visse tilfælde kan nedlægge forbud mod bl.a. bebyggelse, hvis forholdet er i strid med bestemmelser i kommuneplanens rammedel, så vil afgørelsen efter § 12, stk. 3, kunne påklages til nævnet, og nævnet vil i den forbindelse kunne tage stilling til det ansøgte forhold til kommuneplanen.

Der er ikke oplysninger i afgørelsen eller i øvrigt i sagen om, at kommunen i den konkrete sag har foretaget en vurdering af, om der skulle nedlægges et forbud efter § 12, stk. 3. Planklagenævnet lægger derfor til grund, at kommunen ikke har truffet en afgørelse om at undlade at nedlægge forbud efter § 12, stk. 3. Nævnet kan derfor ikke tage stilling til klagepunktet.

I den konkrete sag har kommunen ifølge det oplyste truffet en skønsmæssig afgørelse om helhedsvurdering efter byggelovgivningen. Spørgsmål efter byggelovgivningen henhører under Byggeklageenheden v/ Nævnenes Hus.

Hvis klagerne er af den opfattelse, at kommunen ikke kunne give byggetilladelse efter en helhedsvurdering efter byggelovgivningen, fordi forholdet var i strid med kommuneplanen, må klagerne i givet fald gøre dette gældende over for Byggeklageenheden. Da det fremgår af sagens oplysninger, at klagerne allerede er sendt til Byggeklageenheden v/

Nævnenes Hus, har nævnet ikke videresendt dette klagepunkt til Byggeklageenheden.

2.1.6. Lighedsgrundsætningen, planlægningsmæssigt relevante hensyn og byggelovgivning

Klagerne har anført, at det gennemgående argument for byggeriet har været fortætning med henvisning til kommuneplanen. I kommuneplanens hovedstruktur fremgår det, at byfortætning skal finde sted, hvor ikkebevaringsværdige huse udskiftes med nyt. Kommunens hensyn til fortætning er således usagligt.

Klagerne har desuden anført, at kommunen tidligere har afvist tilsvarende byggerier i området, hvorfor kommunens afgørelse er i strid med lighedsgrundsætningen.

Planklagenævnet tager med sin afgørelse udelukkende stilling til den påklagede afgørelse efter planloven, dvs. hvorvidt nedrivningen og opførelsen af byggeriet på ejendommen er lokalplanpligtigt. Nævnet kan således ikke behandle klagerens klagepunkter for så vidt angår lighedsgrundsætningen og usaglige hensyn, idet klagepunkterne ikke vedrører kommunens vurdering og afgørelse om lokalplanpligt, men derimod kommunens nedrivnings- og byggetilladelse, som er afgørelser efter byggelovgivningen.

Der er desuden i klagesagen gjort en række klagepunkter gældende vedrørende kommunens afgørelse efter bygningsreglementet, herunder kommunens helhedsvurdering. Dette er ikke reguleret af planloven, men relaterer sig til byggelovgivningen. Planklagenævnet har ikke kompetence til at tage stilling til forhold efter byggelovgivningen.

Det fremgår af sagens oplysninger, at klagerne allerede er sendt til Byggeklageenheden v/ Nævnenes Hus, som er rette klageinstans efter byggelovgivningen, og nævnet har derfor ikke videresendt disse klagepunkter til Byggeklageenheden.

2.1.7. Tidligere oplysninger om etageantal

Klagerne har anført, at byrådet den 30. januar 2019 godkendte det ansøgte etagebyggeri på 3 ½ til 6 etager med en etage mindre i hver sektion, dvs. 2 ½ til 5 etager. Klagerne har efterfølgende erfaret, at kommunen har andre haft andre tegninger, hvor byggeriet er 4½ – 7 etager. Borgere og byrådsmedlemmer har således været i besiddelse af forkerte oplysninger.

Efter klagerens indgivelse har kommunen den 16. oktober 2019 givet byggetilladelse til et etagebyggeri på op til 5 etager. Nævnet finder derfor ikke, at det er aktuelt at tage stilling til klagepunktet.

2.2. Lokalplanpligt

2.2.1. Klagerne

Klagerne har anført, at projektet – både nedrivningen af en bevaringsværdi beboelsesejendom og opførelsen af et nyt etagebyggeri – er lokalplanpligtigt. Klagerne henviser bl.a. til, at området indgår i kulturmiljøudpegningen i kommuneplanen, og at befolkningen må antages at have en væsentlig interesse i at kunne bedømme konsekvenserne for området som helhed.

Derudover har klagerne også henvist til, at det ansøgte byggeri fremstår som en del af et større lokalplanpligtigt projekt. Ejendommene A2

og ■■■, 8000 Aarhus C, er sammatrikuleret, og byggerierne indeholder tilsammen 26 lejligheder.

2.2.2. Generelt om lokalplanpligt

Efter planlovens § 13, stk. 2, skal der tilvejebringes en lokalplan, før der gennemføres større udstykninger eller større bygge- eller anlægsarbejder, herunder nedrivninger af bebyggelse.

Ved vurderingen af, om et byggeprojekt skal betragtes som et større bygge- eller anlægsarbejde, er det afgørende kriterium ifølge lovbestemmelsens motiver og praksis, om projektet vil medføre væsentlige ændringer i det bestående miljø. Selve omfanget af projektet har stor betydning, men hertil kommer projektets konkrete visuelle, funktionelle og miljømæssige konsekvenser bedømt i forhold til områdets karakter. Derimod er det ikke afgørende, om projektet vil have en positiv indvirkning på området eller ej.

Kriteriet om væsentlige ændringer i det bestående miljø skal ses på baggrund af formålet med bestemmelsen om lokalplanpligt. Formålet er at sikre, at større projekter bliver vurderet i en planmæssig sammenhæng og at give borgere, virksomheder, myndigheder m.fl. mulighed for at få indflydelse på planlægningen.

Bedømmelsen af, om der er lokalplanpligt, er ikke blot en bedømmelse af den enkelte ansøgte udvidelse, men tillige en bedømmelse af, hvorledes den eller de samlede bygninger vil fremstå efter udvidelsen.

I forbindelse med nedrivning af bevaringsværdig bebyggelse er det – på samme måde som ved nedrivning af anden bebyggelse – afgørende, om der er tale om et større nedrivningsarbejde, som vil medføre væsentlige ændringer i det bestående miljø. Det kan indgå i vurderingen, om den bevaringsværdige bebyggelse er markant i området, og om der er knyttet særlige kulturhistoriske interesser til bebyggelsen.

Opførelse af tæt-lav boligbebyggelse vil i almindelighed forudsætte, at en lokalplan er tilvejebragt. Opførelse af ny bebyggelse, der i omfang og art ikke afviger væsentligt fra den bebyggelse, der allerede findes i det pågældende

område, kan dog som hovedregel opføres uden lokalplan.⁶

Nogle projekter kan, selvom de isoleret set ikke er store, kræve, at der tilvejebringes en lokalplan på grund af deres indvirkning på omgivelserne, f.eks. ved placering i "sårbare" områder som bevaringsområder eller rekreative områder.

2.2.3. Planklagenævnets vurdering af lokalplanligt

Aarhus Kommune gav den 29. marts 2019 tilladelse til nedrivning af en beboelsesejendom (villa med 6 lejligheder) og garage på ejendommen A2 , 8000 Aarhus C. Beboelsesejendommen var registreret med bevaringsværdi 4 og var optaget i kommuneplanen som bevaringsværdig.

Kommunen gav desuden den 16. oktober 2019 byggetilladelse til opførelse af etageboligbyggeri med 16 lejligheder med tagterrasse og kælder inkl. opbevaringsrum og 17 p-pladser på 760 m². Etagebyggeriet opføres i op til 5 etager med et etageareal på 1.218 m².

Nævnet bemærker indledningsvis, at det i kommuneplanen anførte om kulturmiljøer efter nævnets vurdering ikke medfører, at der er tale om et "sårbart miljø", set i forhold til reglerne om lokalplanligt. Det afgørende er således, om området rent faktisk har en særlig sårbar karakter. Det konkrete område adskiller sig efter nævnets opfattelse ikke fra mange andre bymæssige områder med beboelse.

Efter en samlet vurdering finder Planklagenævnet ikke, at nedrivning af den eksisterende bebyggelse og opførelsen af det ansøgte etagebyggeri medfører en sådan ændring af det bestående miljø, at det medfører lokalplanligt.

Nævnet lægger vægt på, at der er tale om et meget lille område.

Nævnet lægger desuden vægt på, at området i forvejen er præget af en blanding af villaer, mindre etageejendomme, etageboligbebyggelse på 4-6 etager og etagebyggeri i op til 16 etager. Området har således ikke i forvejen en veldefineret, ensartet karakter.

Nævnet lægger desuden vægt på, at etagebyggeriet ikke adskiller sig væsentligt højde- og volumenmæssigt fra mange andre bygninger i området. Herunder findes i forvejen etagebyggeri med omtrent samme højde og antal etager som det påtænkte byggeri langs A1 nord for ejendommen.

Nævnet finder endvidere ikke, at det forhold, at byggeriet medfører indblik- og skyggegener for klagerne eller gener som følge af manglende parkeringspladser, er tilstrækkeligt til, at det må anses en sådan ændring af

⁶ Vejledning om Lokalplanlægning, september 2009, side 18.

det bestående miljø, at det udløser en lokalplanpligt.

Planklagenævnet kan på denne baggrund ikke give medhold i klagepunktet om lokalplanpligt.

2.3. Partshøring

2.3.1. Klagen

Den en nabo, som bor øst for etagebyggeriet, har anført, at anpartsforeningen på ejendommen A3 , 8000 Aarhus C, skulle have været partshørt om det ansøgte projekt.

2.3.2. Generelt om partshøring i sager om lokalplanpligt

I forvaltningslovens § 19, stk. 1, er der fastsat nærmere bestemmelser om pligten til at høre sagens parter, inden der træffes afgørelse. Reglerne om partshøring gælder imidlertid kun i forhold til *sagens parter*.

Den konkrete sag i Planklagenævnet vedrører hverken en planvedtagelse eller en konkret afgørelse efter planloven om, hvorvidt det ansøgte er tilladt eller ej, men alene spørgsmålet om, hvorvidt der er lokalplanpligt. Nævnet har derfor vurderet spørgsmålet om partsstatus i forhold til spørgsmålet om lokalplanpligt.

Partsbegrebet er ikke defineret i forvaltningsloven, men er udviklet i administrativ praksis. Adressaten for en konkret afgørelse er altid part i sagen, men også andre, der har en væsentlig og individuel interesse i sagen og dens udfald har partsstatus. Det er således en forudsætning, at afgørelsen angår den pågældende med en vis styrke og intensitet, og at afgørelsen ikke berører en større, mere ubestemt kreds af personer. Derudover er det en forudsætning, at pågældendes interesse i sagen kan anses for værnet af de bestemmelser, som kommunen skal træffe afgørelse efter.

Væsentlighedsbetingelsen indebærer som udgangspunkt, at der skal være et vist direkte forhold mellem den afgørelse, som myndigheden træffer, og partens interesser. Hvis udfaldet af en sagsafgørelse ikke har direkte og automatiske virkninger for den pågældende, men alene øger sandsynligheden for, at visse følger af betydning for den pågældende vil indtræde, vil den pågældendes interesse i sagen som oftest være så indirekte og usikker, at vedkommende ikke vil blive tillagt partsstatus.⁷

Uanset, at beslutninger om, at et projekt ikke er lokalplanpligtigt, anses for afgørelser efter planloven, har denne form for afgørelser betydelige fællestræk med processuelle beslutninger. Det er således alene en afgørelse om, hvorvidt der skal igangsættes en planproces eller ej, og det er forbundet

⁷ Der henvises f.eks. til FOB 1997.168, hvorefter kun den part i en retssag, der ansøgte om fri proces, men ikke modparten, blev anset for part i den sag, som Civilretsdirektoratet behandlede.

med en meget betydelig usikkerhed, hvilken retsstilling for klagerne processen i givet fald vil munde ud i, f.eks. hvilket indhold en eventuel lokalplan i givet fald ville få, hvilket område planen i givet fald ville omfatte osv.

2.3.3. Planklagenævnets vurdering

Planklagenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet alene kan tage stilling til, om klagerne har partsstatus i forhold til kommunens afgørelse om, at projektet ikke er lokalplanpligtigt. Nævnet har ikke kompetence til at tage stilling til, om klagerne har partsstatus i forhold til den byggetilladelse, der er givet efter byggelovgivningen.

Planklagenævnet lægger til grund, at klagernes ønske om, at der gennemføres en lokalplanproces, udspringer af klagernes interesser i forhold til indholdet af en eventuel lokalplan, i den konkrete sag formentlig i forhold til byggeriets omfang, det vil sige *resultatet* af lokalplanprocessen.

På den baggrund finder Planklagenævnet, at klagernes interesse i den konkrete sag om en afgørelse om lokalplanpligt er så indirekte og usikker, at klagerne efter nævnets opfattelse allerede af den grund ikke kan anses for parter i kommunens afgørelse om, at der ikke er lokalplanpligt.

Planklagenævnet er derfor af den opfattelse, at kommunen ikke havde pligt til at partshøre klagerne i forhold til afgørelsen om, at projektet ikke var lokalplanpligtigt.

3. Afsluttende bemærkninger

Planklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.⁸ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4, stk. 1, i lov om Planklagenævnet.

De indbetalte klagegebyrer tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for

⁸ Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

Planklagenævnet.⁹

⁹ Bekendtgørelse nr. ■ af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet.